

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze powyżej, czy organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do nałożenia warunku zawartego w art. 133 lit. d) głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT na podmioty prawa publicznego nienastawione na osiągnięcie zysku, nie stosując tego warunku także w odniesieniu do podmiotów nienastawionych na osiągnięcie zysku niebędących podmiotami prawa publicznego?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie powyżej, czy organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do wyłączenia z zakresu zwolnienia zawartego w art. 132 ust. 1 lit. m) wszystkich podmiotów prawa publicznego nienastawionych na osiągnięcie zysku, nie rozpatrując w poszczególnych przypadkach, czy przyznanie zwolnienia mogłoby powodować zakłócenia konkurencji na niekorzyść przedsiębiorstw komercyjnych podlegających VAT?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia)
w dniu 2 grudnia 2015 r. – Minister for Justice and Equality/Tomas Vilkas**

(Sprawa C-640/15)

(2016/C 059/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: Minister for Justice and Equality

Druga strona postępowania: Tomas Vilkas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 23 decyzji ramowej (¹) dopuszcza możliwość ustalenia lub zezwala na ustalenie nowego terminu przekazania więcej niż jeden raz?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy ponowne ustalenie nowego terminu przekazania możliwe jest w razie wystąpienia którejkolwiek z poniższych sytuacji (łącznie lub oddzielnie), tj. gdy przekazanie osoby, której dotyczy wnioski, w terminie ustanowionym w art. 23 ust. 2 decyzji ramowej zostało udaremnione przez okoliczności niezależne od któregośkolwiek z państw członkowskich, wskutek czego ustalony został nowy termin przekazania, a okoliczności te:
  - i) mają charakter trwały; lub
  - ii) ustały, a następnie zaistniały ponownie; lub

- (iii) ustały, ale zaistniały inne okoliczności, które udaremniły lub mogą udaremnić przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, w wymaganym terminie wynikającym z ustalenia nowej daty przekazania?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Odwołanie od wyroku [Sądu] (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 grudnia 2015 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd

(Sprawa C-657/15 P)

(2016/C 059/07)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Viasat Broadcasting UK Ltd (przedstawiciele: M. Honoré i S. Kalsmose-Hjelmborg, adwokater)

Druga strona postępowania: TV2 Danmark A/S, Komisja Europejska, Królestwo Danii

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu z dnia 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja (zarzut 1); oraz
- uchylenie tej części wyroku Sądu z dnia 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja, w którym Sąd uwzględnił część trzecią podniesionego przez skarżącą zarzutu pierwszego (zarzut 2); oraz
- pozostawienie w mocy decyzji Komisji w zakresie dotyczącym wniesionej przez TV2 I Królestwo Danii skargi o stwierdzenie nieważności; oraz
- nakazanie TV2/Danmark i Królestwu Danii, będącym skarżącymi w pierwszej instancji, pokrycia kosztów poniesionych przez Viasat.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu Viasat podnosi, że Sąd błędnie uznał, iż Komisja dopuściła się błędu uznając, że wpływy z reklam uzyskiwane przez TV2 Reklame A/S w latach 1995 i 1996 stanowią pomoc państwa.

Viasat twierdzi następnie, że te wpływy z reklam z lat 1995 i 1996 wiązały się z przeniesieniem zasobów państwowych, ponieważ przechodziły one przez kontrolowane przez państwo spółkę TV2 Reklame A/S i TV2 Fond. Następnie Viasat podnosi, że to duński minister kultury (Kulturministeren) w porozumieniu z komisją finansów duńskiego parlamentu (Folketingets Finansudvalg) decydował o konkretnym sposobie wykorzystania tych środków. Sąd dopuścił się również błędu uznając, że TV2 mogła sobie rościć prawo do zasobów TV2 Fond czy też ich części.

W ramach drugiego zarzutu Viasat twierdzi, że Sąd dopuścił się błędu uwzględniając twierdzenie skarżącej o spełnieniu w niniejszym przypadku drugiej z przesłanek Altmark (pkt 88-111). Wnosząca odwołanie zauważa, że Sąd w swym wyroku ustosunkowuje się jedynie do tej interpretacji zaskarżonej decyzji, którą Komisja winna była jego zdaniem zawrzeć w przedstawionych mu pismach procesowych, nie analizując przy tym uzasadnienia wynikającego ze spornej decyzji. W motywach 114-116 nie ma zaś niczego, co mogłoby świadczyć o tym, że druga z przesłanek Altmark obejmuje wymóg efektywności beneficjenta rekompensaty.

Dlatego Sąd winien był zająć stanowisko w kwestii tego, czy Komisja może zgodnie z prawem w związku z drugą z przesłanek Altmark wymagać tego, by nie tylko można było oszacować przyszłe wpływy TV2 z reklam (czyli stronę przychodów), lecz również — kosztową stronę obliczania tej rekompensaty.